

RAPPORT FRA EN ARBEIDSGRUPPE FOR

GJENNOMGANG AV REGLENE FOR FANGST
AV BLÅKVEITE

25. OKTOBER 2006

1. INNLEDNING

1.1. Bakgrunnen for arbeidsgruppen

I forbindelse med fastsettelsen av reguleringsforskriften for blåkveite for 2006 uttalte Fiskeri- og kystdepartementet (FKD) i en pressemelding av 21. desember 2005 at det ville bli nedsatt en arbeidsgruppe for å gjennomgå bifangstreglene for alle flåtegrupper med tanke på å minske uttaket av blåkveite.

I brev fra FKD av 16. mai 2006, ble Fiskeridirektoratet bedt om å nedsette og lede en slik arbeidsgruppe med representanter fra næringen.

1.2. Arbeidsgruppens sammensetning

Arbeidsgruppen har hatt følgende sammensetning:

Fiskeridirektoratet

1. Thorbjørn Thorvik (leder)
2. Gunnstein Bakke
3. Hanne Østgård (sekretær)

Norges Fiskarlag

1. Åge Remøy
Vara: Jan Ivar Maråk
(Webjørn Barstad deltok på møtet 17. oktober)
2. Arild Aarvik
Vara: Svein-Ole Sæther
3. Kjell Ingebrigtsen (fra 16.oktober)

Norges Kystfiskarlag

Johnny Johnsen

FHL

Bjørn Fredriksen
Vara: Gunnar Jarl Klo

Kystvakten

Lars Kjøren

1.3. Møter

Arbeidsgruppen har avholdt to møter; 5. september og 17. oktober. Begge møtene ble avholdt i Fiskeridirektoratet i Bergen. På møtet 5.september deltok: Arild Aarvik , Jan Ivar Maråk, Gunnar Jarl Klo, Johnny Johnsen, Lars Kjøren, Gunnstein Bakke, Hanne Østgård, Thorbjørn Thorvik. På møtet 17.oktober deltok: Webjørn Barstad, Arild Aarvik, Kjell Ingebrigtsen, Johnny Johnsen, Bjørn Fredriksen, Lars Kjøren, Modulf Overvik, Hanne Østgård, Thorbjørn Thorvik.

1.4. Arbeidsgruppens mandat

I henhold til brev fra FKD av 16. mai 2006 var arbeidsgruppens mandat å foreta en grundig gjennomgang av bifangstreglene for alle flåtegrupper med tanke på å redusere uttaket av blåkveite.

På arbeidsgruppens møte den 5. september ble det påpekt at mandatet var nokså begrenset. Det ble blant annet vist til at spørsmålet om bifangst i blåkveitefisket først og fremst er relevant for havfiskeflåten. Imidlertid er det ikke bare denne gruppen som har økt sitt blåkveitefiske de siste årene. Også kystflåtens direktefiske og forskningsfisket har ekspandert, noe som burde gjenspeiles i arbeidsgruppens mandat. Arbeidsgruppen ved leder sendte på denne bakgrunn den 11. september en forespørsel til FKD om muligheten for å drøfte andre sider ved blåkveitefisket med tanke på reduksjon av uttak. De aktuelle temaene her ville være det direkte kystfisket og fisket til forskningsformål. I brev av 14. september ga FKD sin tilslutning til at arbeidsgruppen kunne behandle også disse sidene av blåkveitefisket.

Det utvidete mandatet medførte at Norges Fiskarlag fikk en tredje representant i gruppen, og Kjell Ingebrigtsen deltok på møtet 17. oktober. Modulf Overvik fra Fiskeridirektoratet deltok også på møtet 17. oktober.

2. GJENNOMGANG AV GJELDENDE REGELVERK FOR DE ULIKE FARTØYGRUPPER OG DISKUSJON AV FORSLAG SOM KAN MEDVIRKE TIL REDUKSJON AV UTTAK.

2.1. Statistikk og oversikt over reguleringene.

Til hjelp for gjennomgangen har arbeidsgruppen benyttet statistikk som viser norsk fangst fordelt på fartøy som fisker med konvensjonelle redskaper (igjen fordelt på ”garn”, ”line” og ”annet” og størrelsesgrupper, dvs >< 28 meter største lengde) og trål for årene fra og med 1977 til og med 2005, Tabell 1. I tillegg har en hatt en oversikt over forskningsfangsten i årene fra og med 1992 til og med 2006 fordelt på trål og konvensjonelle, Tabell 2. En tabellarisk oversikt over elementene i reguleringene i årene fra og med 1992 til og med 2005 har også vært til hjelp for medlemmene i arbeidsgruppen. På møtet 5. september ble det delt ut et kompendium med alle sakspapirene om blåkveite til Reguleringsrådet for årene 1992 til 2006. I forbindelse med diskusjon av mulige tiltak er det lagt til grunn statistikk fra sluttseddelsystemet, se spesielt punkt 2.3. om parametrene for kystflåten.

2.2. Havfiskeflåten.

I årene 1992-2004 var både trålerne og de konvensjonelle fartøyene over 28 meter regulerte med ulike bifangstbestemmelser. En gjennomgang av fangststatistikken for de enkelte år i denne perioden sammenholdt med regelverket for bifangst, viser en sammenheng mellom utformingen av regelverket og nivået på landet fangst. For eksempel økte kvantumet landet fangst betydelig for begge grupper både i 1999 og 2004 sammenlignet med henholdsvis 1998 og 2003. Både i 1999 og 2004 gav endringer i bifangstregelverket ”rom for økning i fangsten”, altså indikerer dette at regelverket for bifangst har blitt utnyttet til å fiske mye blåkveite.

Det var enighet i arbeidsgruppen om at selve bifangstreglene er av mindre viktighet når de kombineres med et tak for hvor mye bifangst det enkelte fartøy kan ha på årsbasis. Med gjeldende rammer for blåkkeitefisket angitt i kvoteprotokollen mellom Norge og Russland, må imidlertid trålerne og andre havfiskefartøy reguleres med bifangstbestemmelser.

Fra Norges Kystfiskarlag sin side ble det forelått at både trålere og konvensjonelle fartøy over 28 meter største lengde skal reguleres med et maksimalkvantum på 25 tonn blåkkeite på årsbasis. Representantene fra Norges Fiskarlag kunne ikke legge fram noe tilsvarende forslag bortsett fra at de var bundet av et vedtak i Landsstyret i Norges Fiskarlag om at trålerne skal reguleres med et maksimalkvantum på 80 tonn pr. fartøy på årsbasis.

2.2.1. Trålgruppen

Frem til 2004 kunne trålerne ha inntil 12% bifangst av blåkkeite i de enkelte fangster. Mengden blåkkeite om bord til enhver tid, ved avslutning av fisket og av landet fangst kunne likevel ikke overskride 7%. I 2004 gikk en bort fra regelen om 12% i de enkelte fangster, og fartøyene kunne følgelig ha inntil 49% bifangst av blåkkeite i de enkelte fangster. Begrensningen på 7% om bord til enhver tid, ved avslutning av fisket og av landet fangst ble videreført. I 2005 og 2006 har trålerne i tillegg vært regulert med et maksimalt uttak av blåkkeite på årsbasis. Taket er satt til 4 % av summen av kvotene for torsk, hyse og sei, men likevel oppad begrenset til maksimalt 40 tonn pr. fartøy på årsbasis.

Fra Kystvaktens side ble det framholdt at en fra et håndhevingsperspektiv er mye mer fornøyd med gjeldende regelverk med et tak på årsbasis pr.fartøy enn det bifangstregelverket som gjaldt før. Årsaken til dette er at bifangstregelverket var vanskelig å håndheve på en god måte for Kystvakten.

Det var enighet i arbeidsgruppen om at prinsippet med et tak pr. tråler på årsbasis representerer ”et skritt i riktig retning” for reguleringsopplegget.

For få år tilbake var det i størrelsesorden 90 aktive torsketrålere, mens antall aktive fartøy pr. i dag er 56. Med et tak på 40 tonn pr. fartøy pr. år kan innspart kvantum som følge av strukturtiltakene beregnes til, under forutsetning av at alle aktive fartøy fisket/fisker maksimalkvantumet:

$90 * 40 \text{ tonn} = 3.600 \text{ tonn}$ (for få år siden)

$56 * 40 \text{ tonn} = 2.240 \text{ tonn}$ (i 2006)

Innspart kvantum = 1.360 tonn.

Det må understrekes at dette er en teoretisk beregning for illustrere kvantumseffekt av strukturtiltakene. I praksis vil innsparingen være av mindre omfang fordi trålerne i de fleste årene da gruppen var større, fisket mindre enn 3.600 tonn.

2.2.2. Konvensjonelle fartøy over 28 meter.

Bifangstregelverket for konvensjonelle fartøy over 28 meter var frem til 2005 tilsvarende som for trålerne. Som nevnt ovenfor ble det i 2005 innført et tak for hvor mye bifangst av blåkveite den enkelte tråler kunne ha på årsbasis. Fra Fiskeridirektoratets side ble det både for fisket i 2005 og 2006 fremmet forslag om et tak på 40 tonn pr. fartøy på årsbasis også for konvensjonelle fartøy over 28 meter. Dette forslaget ble ikke tatt til følge, slik at denne gruppen pr. i dag i tillegg til en generell bifangstregel kun er underlagt en begrensning på 7% ved landing.

I arbeidsgruppen ble det diskutert om det kunne være hensiktsmessig med et tak pr. fartøy på årsbasis også for konvensjonelle fartøy. Det var enighet om at et slikt reguleringstiltak i prinsippet også kan benyttes for denne gruppen. Videre var det enighet om at et slikt tak på årsbasis sannsynligvis var det tiltaket med mest reguleringseffekt i forhold til innspart kvantum. Det ble fra Norges Fiskarlag sin side påpekt at en reguleringsbestemmelse med tak på årsbasis for de konvensjonelle fartøyene over 28 meter ville kunne medføre et noe annet driftsmønster enn i dag, spesielt på høsten dersom taket på blåkveite var nådd.

Pr. i dag er det i størrelsesorden 40 aktive konvensjonelle fartøy over 28 meter, mens det tilsvarende antallet var 100 for noen år tilbake.

Med et tak på 40 tonn pr. fartøy pr. år kan innspart kvantum som følge av strukturtiltakene beregnes til, under forutsetning av at alle aktive fartøy fisket/fisker maksimalkvantumet:

$99 * 40 \text{ tonn} = 3.960 \text{ tonn (for få år siden)}$

$40 * 40 \text{ tonn} = 1.600 \text{ tonn (i 2006)}$

Innspart kvantum = 2.360 tonn.

Det må understrekes at dette er en teoretisk beregning for illustrere kvantumseffekt av strukturtiltakene. I praksis vil innsparingen være av mindre omfang fordi konvensjonelle fartøy over 28 meter i årene da gruppen var større, fisket mindre enn 3.960 tonn.

2.3. Kystflåten.

I årene fra og med 1992 har følgende elementer utgjort reguleringsopplegget for kystflåtens direkte fiske: gruppekvote (ikke i 1992 og ikke i årene fra og med 1997), maksimalkvote/differensierte maksimalkvoter etter fartøystørrelse, periode med forbud mot direkte fiske i årene 1992-1996, en fastsatt periode for det direkte fiske i årene 1997-2006, bifangstregler for perioder på året uten anledning til et direkte fiske.

Arbeidsgruppen har diskutert alle parametre i reguleringsopplegget for kystflåtens direkte fiske. Det ble også diskutert tiltak som pr. i dag ikke er en del av reguleringsopplegget. Et forslag gjaldt forbud mot direkte fiske i perioden etter avviklingen av det direkte fisket. Videre ble det diskutert tiltak som sannsynligvis vil bli aktuelle på noe sikt. Først og fremst gjelder dette adgangsbegrensning til det direkte fisket.

2.3.1. Størrelsen på maksimalkvote(ne).

Siden år 2000 har maksimalkvoten vært fastsatt til 10 tonn for fartøy under 14 meter største lengde, 12 tonn for fartøy mellom 14 og 20 meter og 14 tonn for fartøy mellom 20 og 28 meter største lengde.

Sluttseddelsystemet viser at i alt 780 fartøy leverte blåkveite i 2004. I 2005 var tilsvarende tall 720, mens det foreløpige tallet for 2006 viser en reduksjon i deltagelsen til totalt 576 fartøy. Videre viser sluttseddelsystemet at i 2004 var det 235 fartøy som fisket hele maksimalkvoten eller mer. Tilsvarende antall i 2005 var 192 fartøy. Foreløpige tall for 2006 tilsier at 150 fartøy har fisket hele maksimalkvoten eller mer.

I diskusjonen ble det nevnt at en måte å redusere uttaket i det direkte fisket ville være å innføre en felles maksimalkvote for alle størrelsesgrupper og at denne felles kvoten blir satt på et nivå lik eller litt høyere enn den gjeldende minste maksimalkvoten på 10 tonn.

I 2004 ville en lik og felles maksimalkvote på 10 tonn ha gitt en beregnet kvantumssparende effekt på i størrelsesorden 2.600 tonn, og 407 fartøy av i alt 780 ville ha vært berørt. Dette ville ha gitt et totalkvantum på om lag 4.000 tonn i det direkte fiske, mens sluttseddeltallene viser et totalt fiske for kystflåten på 6.600 tonn i 2004.

I 2005 ville en lik og felles maksimalkvote på 10 tonn ha gitt en beregnet kvantumssparende effekt på 675 tonn, og 321 av 720 fartøy ville ha vært berørt. Dette igjen ville ha gitt et totalt fiske for kystflåten på i størrelsesorden 5.400 tonn mot det i følge sluttseddelsystemet registrerte kvantumet på 6.100 tonn.

Tilsvarende ville en lik og felles maksimalkvote på 11 tonn gitt en innsparing på 2.250 tonn i 2004 og 415 tonn i 2005. I 2004 ville 314 fartøy av til sammen 780 fartøy ha vært berørt, mens 238 fartøy av 720 ville ha fisket 11 tonn eller mer i 2005. En lik og felles maksimalkvote på 12 tonn ville ha gitt en innsparing på 2000 tonn i 2004 og 200 tonn i 2005. 202 fartøy ville ha nådd en kvote på 12 tonn eller mer i 2004, mens det tilsvarende antall i 2005 ville ha vært 141 fartøy.

De nevnte innsparingene er alle beregnede kvanta gitt at fisket ville ha vært som det var i henholdsvis 2004 og 2005. Beregningene viser også at et betydelig lavere antall fartøy ville ha vært berørt i 2005 sammenlignet med 2004; dette trass i at antall deltagende fartøy og deres totale fiske ikke var relativt like mye redusert i 2005 sammenlignet med 2004. Gjennomsnittsfangst pr fartøy var om lag den samme i 2004 og 2005, men kvoteutnyttelsen (levert fangst pr.fartøy i forhold til et fartøys maksimalkvote) må ha vært høyere i 2005 enn i 2004. Dette harmonerer godt med at en lengre periode for det direkte fisket i 2005 enn i 2004 gav flere fartøy muligheten til en høyere kvoteutnyttelse.

Dersom maksimalkvotene reduseres i forhold til maksimalkvotene i gjeldende regulering, kan en mulig konsekvens være at de største fartøyene ikke deltar i et direkte blåkveitefiske. Dersom dette skjer, vil den kvantumsreduserende effekten bli enda større enn det som beregnes ved å se på antall deltagende fartøy og kvantum levert de siste årene.

2.3.2. Perioden for det direkte fisket

I forbindelse med gjennomgangen av reguleringsopplegget siden begrensning i fisket ble innført i 1992, ble det vist til at periodereguleringen i sin tid ble innført fordi det gjennom flere år hadde vist seg vanskelig å stoppe kystfisket innenfor rammene av omfanget av et tradisjonelt kystfiske eller en gruppekvote på 2.500 tonn.

I 2005 og 2006 har det direkte fisket vært åpent i 2 perioder på til sammen 7 uker i 2005 og 6 uker i 2006. Det enkelte fartøy vil bare kunne delta i en av periodene. Årene før 2005 var kystflåtens direkte fiske regulert med 1 periode på til sammen 4 uker i juni og juli.

Begrunnelsen for 2 perioder har vært å sørge for mer ro i fisket, samtidig som det også er en fordel for landindustrien at blåkveitefisket spres noe utover i tid. Disse argumentene for 2 perioder kom også fram i arbeidsgruppens diskusjon; det ble i denne forbindelse også understreket at kystflåtens direkte blåkveitefiske er viktig for landindustrien i en ellers stille perioden langs kysten. Det er bl.a. en markedsmessig god effekt å strekke fisket ut i tid ved å tillate 2 perioder. Imidlertid står dette i kontrast til et prinsipp om redusert fisketid i reguleringssammenheng for bl.a. å redusere omfanget av fisket.

Det må likevel understrekes at det er mange faktorer som kan påvirke det samlede omfanget av det direkte fiske; vær- og strømforholdene spiller for eksempel en stor rolle for innsatsen til iallfall de minste båtene. En direkte sammenligning mellom periodene og totalkvantumene i forskjellige år kan derfor komme "skeivt" ut.

Gjennomgangen i punkt 2.2.2. ovenfor viser også at en kortere periode uten andre tiltak, ikke nødvendigvis vil bety en reduksjon i omfanget av kystflåtens direkte fiske. Tallene vist til i punkt 2.2.2. over effekter av reduserte maksimalkvoter i henholdsvis 2004 og 2005 vil således referere seg til en situasjon med 1 periode på 4 uker i 2004, og en annen situasjon med en samlet periode på 7 uker i 2005.

2.3.3. Adgangsbegrensning for kystflåten

Tall fra sluttseddelsystemet viser at med vilkåret levert fangst i ett av årene 2004-2006 ville i størrelsesorden 850 fartøy bli tildelt adgang til kystflåtens direkte fiske. En slik adgangsbegrensning vil ha ingen kvantumsreducerende virkning verken på kort eller mellomlang sikt. En adgangsbegrensning med slike vilkår vil først og fremst være en nødvendig forutsetning for et annet reguleringsopplegg enn i dag. På lang sikt vil en slik adgangsbegrensning kunne medvirke til et lavere fangstkvantum.

En adgangsbegrensning vil på kort sikt sannsynligvis ha liten kvantumsreducerende effekt, men vil i det minste hindre at nye aktører kommer inn. Som nevnt ovenfor vil svært mange få adgang dersom kravene er levert blåkveite i ett av årene 2004-2006. En metode kan være å stille krav om et minste levert kvantum i ett av årene 2004-2006. Tall fra sluttseddelsystemet viser likevel at kvantumet må settes ganske høyt for at det skal ha en kvantumbegrensende effekt. Et minste kvantum på 4 tonn ville ha gitt i størrelsesorden 750 fartøy adgang, mens et krav på 6 tonn fortsatt ville gitt i størrelsesorden 650 fartøy adgang. Et minste kvantum på 6 tonn er 50% av størrelsen på maksimalkvoten til fartøy mellom 14 og 20 meter største lengde. Det å sette høye krav (for eksempel at 50 % av maksimalkvoten må være fisket) for å bli tildelt adgang, vil bryte med det som har vært gjort ved lukking av de fleste fiskeri tidligere.

Det er mulig å utforme kvantumkravene slik at bare en eksklusiv gruppe får adgang, men gjennomgangen av tallmaterialet viser at kravene må settes høyt. Dersom i størrelsesorden 3-400 fartøy skulle gis adgang til deltagelse i det direkte fiske, må kvantumkravene være strenge og sannsynligvis ville en da stå igjen med de mest effektive fartøyene. Dersom en legger til grunn 3- 400 fartøy med adgang og full kvoteutnyttelse, ville altså en lik felles maksimalkvote på 10 tonn medføre at 3- 4.000 tonn ble fisket av denne gruppen.

Det legges til grunn at strukturordningen for den konvensjonelle flåten kommer til å bli videreført. Muligens vil ordningen i fremtiden også omfatte fartøy under 15 meter, ned til 11 eller 10 meter. Dette vil føre til redusert kapasitet nettopp i den gruppen som er flest i antall når det gjelder fiske etter blåkveite. På lengre sikt kan dette medvirke til at oppfisket kvantum blåkveite vil bli redusert.

2.3.4. Forbud mot bifangst av blåkveite i tiden *etter* det direkte fiske.

Det ble satt fram forslag om at kystflåtens bifangst *før* det direkte fiske som nå skal komme til fratrukk på maksimalkvotene, mens kystflåten i tiden *etter* det direkte bare skulle ha adgang til uunngåelig bifangst. Verdien av slik uunngåelig bifangst vil altså bli inndratt og bare i begrenset grad komme fisker til gode.

Den kvantumsreduserende effekten av et slikt reguleringsparameter er helt minimal; de foreløpige tall for 2006 indikerer et nivå på 26 tonn, mens tilsvarende tall for bifangst i tiden *etter* det direkte fiske i 2005 var 28 tonn.

3. FORSKNING

Som Tabell 2 over forskningsfangsten viser har dette kvantumet økt betydelig fra og med 2003. I årene før 2003 var nivået på forskningsfangsten godt under 1.000 tonn, mens den i 2003 økte til over 1.700 tonn. For 2004 og senere har omfanget på den samlede forskningsfangsten økt til godt over 2.000 tonn. Referanseflåten ble første gang tildelt kvantum til forskning i 2004; også dette kvantumet har økt i 2005 og 2006.

Med det nåværende reguleringsopplegget (bifangst for havfiskeflåten og et intensivt maksimalkvoteregulert fiske for kystflåten) vil det være vanskelig for Havforskningsinstituttet (HI) å arrangere forskningsaktivitet på blåkveite innenfor rammene av et kommersielt fiske. For de nærmeste årene framover kan det således legges til grunn at noe blåkveite vil det være nødvendig å avsette til forskningsformål, både til den tradisjonelle ressursforskningen og til referanseflåten.

En viktig grunn til at omfanget av forskningsfangsten har økt mye i senere år er at arbeidet med å dokumentere utbredelse i Barentshavet har nødvendiggjort omfattende og langvarige tokt som har vært koordinert med Russland. Det må også erkjennes at denne dokumentasjonen av utbredelse har vært viktig for eventuelt å kunne gjøre kvalitative endringer i forvaltningen av blåkveite. HI har ingen konkrete planer om å fortsette aktiviteten i lag med russerne for å dokumentere utbredelse på soner i Barentshavet. En må likevel være klar over at det i protokollen for 2006 er avtalt et videre forskningssamarbeid for årene 2007-

2009. Denne typen forskning i de kommende årene vil likevel kreve et langt mindre kvantum enn den forskningsaktiviteten som dokumenterte utbredelse i 2004 og 2005.

For årene 2007-2009 kan forskningsbehovet grupperes i 3 deler:

1. den tradisjonelle ressursforskningen i regi av HI,
2. Referanseflåten
3. Forskningssamarbeid Norge - Russland.

Fra 2010 faller sannsynligvis forskningssamarbeidet med Russland bort; på lengre sikt kan muligens en del av forskningsaktivitetene finne sted innenfor fartøyenes kommersielle kvoter.

I arbeidsgruppen var det enighet om at kvantum til forskning må kunne reduseres vesentlig, også på helt kort sikt. Til og med 2009 må det likevel finnes rom til forskningssamarbeidet med Russland i tillegg til kvantum til referanseflåten og til den tradisjonelle ressursforskningen. For årene 2007-2009 må den totale forskningsaktiviteten fra norsk side kunne finne sted innenfor en totalramme på i overkant av 1.000 tonn. For årene etter 2009 må det være mulig å drive blåkveiteforskningen på norsk side innenfor et kvantum på godt under 1.000 tonn.

4. AKTUELLE REGULERINGSTILTAK OG TILHØRENDE KVANTUMSBEHOV

I oppstillingen nedenfor er det gitt 2 alternativer for kystflåtens fiske. I det første alternativet har en lagt til grunn 2004 når det gjelder fiskeperioden, altså 1 periode på 4 uker. Men i stedet for differensierte maksimalkvoter har en estimert effekten av en felles og lik maksimalkvote på 11 tonn. I det andre alternativet har en lagt til grunn 2005 når det gjelder fiskeperioden, altså 2 periode på til sammen 7 uker. Men i stedet for differensierte maksimalkvoter har en estimert effekten av en felles og lik maksimalkvote på 10 tonn.

Tiltak	Estimert kvantumsbehov (tonn)	
Flåtegruppe/reguleringsselement		
Trålere	Maksimalt 40 tonn pr. år.	2.000
Konvensjonelle > 28 meter	Maksimalt 40 tonn pr. år	1.500
Kystflåten	Maks.kvote på 11 tonn og 1 periode på 4 uker.	4.500
Kystflåten	Maks.kvote på 10 tonn og 2 perioder på på til sammen 7 uker.	5.500
Forskning	Reduksjon i tildelte kvoter	800- 1.000
Totalt		8.800 –10.000

5. OPPSUMMERING

Et realistisk estimat over totalkvantumet for norsk fiske på kort til mellomlang sikt kan være i størrelsesorden knapt 9.000 til 10.00 tonn. For trål har arbeidsgruppen til grunn en videreføring av et maksimalt tak på 40 tonn pr. fartøy på årsbasis , men at samme reguleringstiltak også iverksettes for konvensjonelle fartøy over 28 meter. Det som fremgår av punkt 4 må betegnes som forholdsvis moderate tiltak, men visse kvantumsbesparende effekter oppnåes. I forhold til å ytterligere redusere uttaket vil lavere maksimaltak på årsbasis

for havfiskegruppene kunne vurderes. Det legges imidlertid ikke til grunn at maksimalkvotene settes så lavt at kystflåtens interesse for dette fisket reduseres betraktelig. På kort sikt vil sannsynligvis heller ikke en adgangsbegrensning redusere omfanget av kystflåtens fiske.

Det er også viktig å være klar over at en reduksjon for de ulike kvantumselementene, medfører konsekvenser for flåtegrupper så vel som for landindustrien, se punkt 2 om dette.

Av punkt 4 ovenfor fremgår det at det bør være mulig å redusere omfanget av det norske blåkveitefisket, iallfall sammenlignet med årene 2004 og 2005. Det totale norske fisket var på i størrelsesorden 14.000 tonn i 2004 og 13.000 tonn i 2005, se Tabell 1. Gjennomgangen ovenfor viser imidlertid at parametrene for reguleringsopplegget i seg selv neppe gjør det mulig å komme under totaluttaket på vel 7.000 tonn i 2002 og 8.200 tonn i 2003.